

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **J. K.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
se sídlem Velká hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
se sídlem Řetězová 195/2, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2017, č. j. 4523/DS/2016,
JID: 148147/2016/KUUK/Ven,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se včasné podanou žalobou domáhal prostřednictvím svého právního zástupce zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 31. 1. 2017, č. j. 4523/DS/2016, JID: 148147/2016/KUUK/Ven, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru správních činností a obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 13. 7. 2016, č. j. MDC/67935/2016, sp. zn. MDC/Rp-1581/52688/2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 18. 9. 2016 (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil tím, že dne 17. 5. 2016 v 9:15 hodin v obci Česká Kamenice, v místní části Líska [měřicí zařízení bylo umístěno u domu č. p. „X“], jako řidič motorového vozidla tovární značky Volkswagen, r. z. „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 32 km/h, přičemž skutečně naměřená rychlost byla 85 km/h; po odečtení tolerance měřicího zařízení ± 3 km/h stanovena na 82 km/h, zatímco maximální dovolená rychlost v místě byla 50 km/h. Přestupku se stejnou právní kvalifikací se dopustil v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců podruhé, přičemž prvního přestupku se dopustil dne 30. 11. 2015, za což mu byla podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč, podle § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu, mu byl uložen zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), ve spojení s vyhláškou Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, mu byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce předně namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost, poněvadž žalovaný ve správním řízení neprokázal, že předmětný úsek, v němž údajně došlo ke spáchání přestupku, je označen dopravními značkami „IP 12a“ a „IP 12b“, rovněž není místo spáchání přestupku ve výroku dostatečně přesně vymezeno, dle žalobce není ani najisto postaveno, zda došlo k měření rychlosti v úseku, jež je pro měření rychlosti vymezen Policií ČR ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu, a i pokud došlo k měření na uvedeném místě je dle žalobce rychloměrem chybně změřena vzdálenost měření. Dle žalobce byl v některých úsecích obce Česká Kamenice místní část Líska snížen místní úpravou obecný rychlostní limit. Žalobce deklaroval výstup z rychloměru za nepoužitelný důkaz s odkazem na § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), protože stav věci nebyl dostatečně zjištěn dle § 3 správního řádu. Žalobce dodal, že žalovaný se v předcházejícím řízení nevypořádal s jím navrhovanými důkazy – obrázky –, v čemž žalobce spatřoval tzv. opomenutý důkaz.
3. Žalobce dále uvedl, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s návodem k obsluze, neboť záměrný kříž rychloměru se kryl s reflektorem měřeného vozidla, což mělo za následek vyšší naměřenou rychlost a rozporoval tvrzení žalovaného, že pořídí-li rychloměr snímek, proběhlo měření v souladu s návodem k obsluze. Dle žalobce žalovaný porušil § 36 odst. 3 správního řádu, neboť rozhodoval na základě obsahu webové stránky

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(<http://www.antiradary.eu/cz/mereni-rychlosti/>), jejíž obsah měl založit do spisu alespoň jako snímek obrazovky (printscreen) či úřední záznam, tento důkaz nebyl ani proveden, natož aby žalobci umožnil se s tímto důkazem seznámit a vyjádřit se k němu. Žalovaný se rovněž nikterak nevypořádal s návrhem žalobce na provedení návodu k obsluze, v čemž žalobce spatřoval opomenutý důkaz.

4. Žalobce dále upozornil na skutečnost, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je dvakrát uvedeno „... *evidenční kartě[y] řidičky...*“, přičemž žalobce je rodu mužského. Z toho žalobce usuzoval, že se nejednalo o písarskou chybu, ale žalovaný používá při rozhodování obecné vzory, do kterých pouze doplňuje údaje, protože žalobce tak pochybuje, že žalovaný přihlédl ke všem okolnostem daného případu.
5. Dle žalobce žalovaný nedostatečně odůvodnil druh a výměru sankce, přičemž se dostatečně nevypořádal s námitkami žalobce stran uložené sankce, v čemž žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Taktéž žalovaný nedostatečně odůvodnil svůj závěr o formě zavinění spáchaného přestupku.
6. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou ohledně nedostatečně specifikovaného přestupku, jehož se měl žalobce dopustit v posledních 12 měsících, konkrétně není v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedeno, jaký orgán o přestupku rozhodl, kterého dne, číslo jednací daného rozhodnutí a kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci.
7. Dle žalobce je výrok o zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel nesrozumitelný, poněvadž z něj nelze jednoznačně dovodit, zdali se jedná o zákaz řízení všech skupin motorových vozidel, či pouze skupiny B, v jejíž souvislosti byl spáchán přestupek. Zákaz řízení všech skupin motorových vozidel by dle žalobce byl v rozporu s § 14 odst. 1 zákona o přestupcích. Z dikce výroku rovněž není zřejmé, zdali se zákaz řízení motorových vozidel vztahuje pouze na pozemní komunikaci či i mimo ně, k čemuž však nemá žalovaný pravomoc.
8. Závěrem žalobce vytýkal nedostatky oznámení o zahájení řízení; oznámení o přestupku ani jiný podklad neobsahoval výrobní číslo rychloměru, protože tedy nemohl žalovaný dovodit, že ověřovací list ověřoval právě dotčený rychloměr.
9. Na podporu svých tvrzení žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2016-39, ze dne 11. 5. 2016, č. j. 1 As 26/2016-33, ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005-63, ze dne 29. 2. 2016, č. j. 2 As 261/2015-41 a ze dne 2. 4. 2009, č. j. 9 As 7/2009-76, a na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ze dne 4. 5. 2015, č. j. 52 A 17/2015-101.

Vyjádření právního zástupce žalovaného k žalobě

10. Právní zástupce žalovaného k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.
11. K věci uvedl, že místo spáchání přestupku bylo specifikováno dostatečně přesně – *obce Česká Kamenice místní část Líska a měření proběhlo u domu č. p. „X“* –, a zopakoval obsah spisové dokumentace, k čemuž uvedl, že mu není jasné, proč žalobce nezpochybnil místo měření a spáchání přestupku již v okamžiku, kdy byl zastaven hlídkou. Součástí spisové dokumentace je mj. i seznam míst určených k měření rychlosti Policií ČR, přičemž tímto místem je v celém svém úseku i místní část Líska obce Česká Kamenice, v níž bylo měřeno. Další součástí spisu je vyjádření autorizovaného střediska LK systém s. r. o. k měření

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

silničním laserovým rychloměrem ProLaser III PL-DOK I, jež je doplněno i informacemi s odkazem na webovou stránku (<http://www.antiradary.eu/cz/mereni-rychlosti/>), kopie části návodu k použití rychloměru ProLaser III PL-DOK I a mapa se zakreslením místa měření rychlosti. Právní zástupce žalovaného dále podotkl, že žalovaný se se všemi námitkami žalobce v odvolacím řízení řádně vypořádal. K námitce žalobce ohledně nedoložení existence dopravních značek „IP 12a“ a „IP 12b“, na něž měl žalovaný v napadeném rozhodnutí poukazovat, právní zástupce žalovaného sdělil, že námitce nerozumí, poněvadž na žádné značky tohoto označení v napadeném rozhodnutí neodkazoval.

12. Právní zástupce žalovaného dále zmínil, že postup žalovaného a postup orgánu prvního stupně nebyl s ohledem na vyzvání k seznámení se s podklady ve spisu nezákonný, neboť zástupce žalobce Ing. J. byl vyzván k seznámení se s výše uvedenými podklady ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, ale ve stanovených termínech se nedostavil. Tvrzení žalobce, že žalovaný používá při rozhodování obecné vzory, považoval právní zástupce žalovaného za irrelevantní. Právní zástupce žalovaného rovněž uvedl, že odůvodnění uložené sankce bylo dostatečné, při určení druhu a výše sankce bylo vycházeno zejm. z toho, že přestupkové jednání bylo v rozporu se zákonem o silničním provozu a rovněž bylo přihlédnuto k osobě pachatele a k jeho dosavadní řidičské praxi. Vedle toho právní zástupce žalovaného zdůraznil, že výrok i odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně popisují formu zavinění a obsahují všechny náležitosti dle § 68 odst. 2 správního řádu a § 77 zákona o přestupcích a jsou i v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2016, č. j. 2 As 261/2015-41.
13. Závěrem právní zástupce žalovaného podotkl, že je zcela v souladu se zákonem uložit zákaz řízení všech motorových vozidel pro překročení maximální rychlosti, neboť tento požadavek na dodržování maximální povolené rychlosti se vztahuje na řidiče všech řidičských skupin. Dále sdělil, že předvolání k ústnímu jednání doručené žalobci správním orgánem prvního stupně obsahovalo všechny náležitosti včetně místa spáchání přestupku a poučení. K námitce, jak žalovaný dovodil, že ověřovací list rychloměru se vztahuje k právě dotčenému rychloměru, když v záznamu o přestupku není uvedeno výrobní číslo předmětného rychloměru, právní zástupce žalovaného uvedl, že strážníci městské policie nemají důvod předkládat pozměněné či zaměněné listiny, poněvadž by se tím strážníci vystavovali riziku přestupkového či trestního řízení potažmo ztráty zaměstnání, přičemž velitel Městské policie v České Kamenici na dotaz žalovaného potvrdil, že ověřovací list se vztahuje k předmětnému rychloměru.

Ústní jednání před soudem

14. Nařízeného ústního jednání před soudem, které se konalo dne 5. 11. 2018, se právní zástupce žalobce nezúčastnil, a to bez jakékoliv omluvy, ačkoliv k jednání soudu byl řádně a včas ve smyslu ust. § 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), předvolán.
15. Právní zástupkyně žalovaného pak při tomtéž ústním jednání před soudem nadále navrhovala zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Správní spis

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti, a to že dne 26. 5. 2016 bylo Městskou policií Česká Kamenice správnímu orgánu prvního stupně oznámeno podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce dne 17. 5. 2016 v 9:15 hodin v obci Česká Kamenice místní část Líska tím, že s vozidlem Volkswagen Golf, RZ: „X“, překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, kdy mu byla naměřena rychlost 85 km/h. Po odečtu tolerance ± 3 km tedy 82 km/h. Přílohou oznámení o podezření ze spáchání přestupku je i ověřovací list Českého metrologického institutu, sídlem Okružní 772/31, 638 00 Brno, o ověření požadovaných metrologických vlastností silničního laserového rychloměru ProLaser III PL-DOK I (dále jen „ověřovací list“) a osvědčení způsobilosti k ovládání výše uvedeného měřiče rychlosti strážníkem M. S., přičemž oznámení přestupku sepsal strážník V. G. Součástí předmětného oznámení byla i fotografická dokumentace z měření rychlosti vozidla, z níž je možno vyčíst vzdálenost měření, naměřenou rychlost, místo měření, datum, čas, rychlostní limit, č. s. 21693; mapa místa spáchání přestupku a listina s výčtem míst určených k měření rychlosti Policií ČR pro období od ledna do prosince 2016 pro Městskou policii Česká Kamenice.
17. Součástí správního spisu je výpis evidenční karty žalobce, z níž soud zjistil, že od roku 2014 do roku 2016 žalobce spáchal celkem 2 přestupky, přičemž jeden z nich se týkal překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci; protokol o ústním jednání ze dne 13. 7. 2016, z něhož soud zjistil, že k nařízenému ústnímu jednání se nedostavil žalobce ani jeho zmocněnec. Správní orgán prvního stupně prohlásil dokazování za ukončené, načež správní orgán prvního stupně vydal téhož dne prvostupňové rozhodnutí. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 8. 8. 2016 blanketní odvolání, v němž požadoval zaslání kopie správního spisu a požadoval, aby byl před vydáním rozhodnutí poučen o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby, na výzvu správního orgánu prvního stupně žalobce své odvolání doplnil o námitku nedostatečného určení místa spáchání přestupku, přičemž navrhl 5 obrázků k provedení jako důkazy. Dále žalobce namítal, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, což mělo za následek vyšší naměřenou rychlost, a navrhl provedení důkazu čtením návodu k obsluze. Rovněž žalovanému vytýkal pravopisné chyby a vady při ukládání sankce. Na výzvu správního orgánu prvního stupně bylo do spisu doplněno vyjádření Městské policie Česká Kamenice, jehož přílohou je i dobrozdání k technické způsobilosti a fungování dotčeného rychloměru ProLaser III PL-DOK I od společnosti LK systém s. r. o., z něhož plyne, že v případě, kdy není rychlost spolehlivě změřena, není pořízena fotodokumentace; přílohou je mj. kopie části návodu k obsluze dotčeného rychloměru a fotokopie webové stránky (<http://www.antiradary.eu/cz/mereni-rychlosti/>) s „*praktickými informacemi o měření rychlosti*“. Načež byl žalobce dne 3. 10. 2016 vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, dne 13. 10. 2016 zmocněnec žalobce žádal prostřednictvím emailu s elektronickým podpisem žalovaného o zaslání doplněných podkladů do jeho datové schránky, tato žádost zůstala bez reakce a žalovaný vydal dne 31. 1. 2017 žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

18. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

19. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud ponejprv zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí především v tom, že ve výroku nebylo dostatečně vymezeno místo spáchání přestupku, ve správním řízení nebylo prokázáno, že daný úsek byl označen značkami „IP 12a“ a „IP 12b“, žalovaný v rozhodnutí opominul důkazy, jež žalobce navrhoval (pět obrázků, návod k obsluze), dále nedostatečně odůvodněný druh a výměru uložené sankce, formu zavinění i nesrozumitelnost uložené sankce zákazu řízení motorových vozidel.
21. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z výrokové části rozhodnutí, která jediná je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková jen ona může nabýt právní moci. Jen z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.
22. V nyní projednávané věci je ve výroku prvostupňového rozhodnutí, což poté zopakoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, specifikace místa a času spáchání skutku uvedena následujícím způsobem: „...dne 17.05.2016 v 09:15 hodin v České Kamenici, místní části Líska [měřicí zařízení bylo umístěno u domu č.p. „X“], jako řidič motorového vozidla tovární značky VW, registrační značky „X“ překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 32 km/h...“ Z výroku prvostupňového rozhodnutí tedy lze zjistit dostatečně přesné vymezení místa spáchání přestupku, který byl lokalizován na území obce s rychlostním omezením 50 km/h, s přesným časem přestupku určeným na minuty, což spolu s konkretizací skutkové podstaty přestupku identifikuje protiprávní jednání tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39).
23. Námitku nepřezkoumatelnosti z nedostatku důvodů rozhodnutí ohledně neprokázání označení daného úseku značkami „IP 12a“ a „IP 12b“ shledává soud zmatenou, poněvadž Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v napadeném rozhodnutí ani v prvostupňovém rozhodnutí nebyl daný úsek těmito značkami specifikován.

24. Soud neshledává výrok „... *zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel...*“ nesrozumitelným, jak uvedl žalobce s poukazem na extenzivní interpretaci tohoto výroku. Výše uvedenou formulaci sankce soud považuje za dostatečnou, přičemž se stejnou dikcí výše uvedené sankce operuje i zákon o silničním provozu. Soud rovněž nepřisvědčuje námitce žalobce, že forma zavinění, druh a výměra uložené sankce byly nedostatečně odůvodněny, když považuje dostatečným odůvodnění uvedené na str. 5 prvostupňového rozhodnutí a str. 3 napadeného rozhodnutí.
25. K námitce žalobce ohledně opomenutých důkazů žalovaným – pět obrázků místa spáchání přestupku a návod k obsluze – soud uvádí následující. Přesto, že se jedná o procesní nedostatek ze strany žalovaného, tento nemá výrazný vliv na meritorní rozhodnutí ve věci. Jak soud uvedl výše, místo spáchání přestupku bylo dostatečně specifikováno a přesvědčivě doloženo. I případné provedení opomenutých obrázků by nemělo za následek změnu určení místa spáchání přestupku. Rovněž bez výrazného vlivu na meritum věci by bylo i případné provedení návodu k obsluze, k tomu srov. níže uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu.
26. K dalším námitkám soud předeseílá rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 As 293/2018-19, v němž citoval svůj rozsudek ze dne 28. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018-37, v němž *poukázal na praxi pachatelů přestupků zastupovaných stejným zástupcem jako v nyní projednávané věci. Mj. uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že pachatelé přestupků spočívajících v překročení maximálně dovolené rychlosti používají „typizované námitky (nedodržení návodu k obsluze radaru, nekonkrétní tvrzení ohledně absence či naopak existence zvláštního dopravního značení v místě měření rychlosti apod.), které jeho zástupce opakovaně užívá v mnoha jiných obdobných případech (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2018, čj. 4 As 152/2017-30, bod 15, a tam citovaná další judikatura). Za těchto okolností lze opět obecně možno pouze poukázat na nevěrohodnost takovýchto typizovaných námitek a tvrzení. (...) Za této situace Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud považuje stěžovatelem požadované provedení důkazu návodem, resp. výpovědí policistů či znaleckým posudkem za nepotřebné a rozporné se zásadou procesní ekonomie. Ověřovací list rychloměru ve správním spise dokládá, že rychloměr byl řádně certifikován, tj. byl technicky plně způsobilý k měření. Záznam o měření je jednoznačný a nevyvolává žádné pochybnosti. Námitky stěžovatele proti způsobu měření, vzhledem k jejich obecné a standardizované podobě (srov. výše) nejsou způsobilé výsledek měření rychlosti relevantním způsobem zpochybnit tak, aby bylo nutné přistoupit k jejich dalšímu ověřování, např. provedením stěžovatelem navržených důkazů.“*
27. Jak je uvedeno v nadjmenovaném rozsudku typizovaná námitka nedodržení návodu k obsluze nemůže věrohodně zpochybnit způsob změření rychlosti vozu. Současně soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, v němž byl opakovaně potvrzen princip, že není-li u laserových rychloměrů dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla není vůbec změřena. Laserového rychloměru bylo užito i v právě posuzovaném případě.
28. Námitku písařských chyb, kdy bylo v prvostupňovém rozhodnutí opakovaně použito označení ženského rodu „řidička“ namísto „řidiče“, z čehož žalobce usuzoval, že byly do typizovaného vzoru pouze uvedeny příslušné údaje a nebylo přihlédnuto ke všem okolnostem případu, shledává soud nedůvodnou. Byla-li některá podstatná skutečnost

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

opominuta, měl ji žalobce uvést, a nikoliv nekonkrétně usuzovat na potenciální opomenutí podstatných skutečností z uvedených písařských chyb.

29. Rovněž je zcela bez významu pro meritum věci, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nebyly uvedeny specifikující údaje o přestupku, jehož se měl žalobce dopustit v posledních 12 měsících. Konkrétně není v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, dle námitky žalobce, uvedeno, jaký orgán o přestupku rozhodl, kterého dne, číslo jednací daného rozhodnutí a kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci. Tyto údaje lze ovšem vyčíst z výpisu z evidenční karty řidiče žalobce ze dne 10. 6. 2016, jenž je součástí správního spisu.
30. K závěrečné námitce žalobce ohledně chybějícího výrobního čísla rychloměru na oznámení o přestupku či jiném dokumentu, z něhož by bylo možné odvodit, že ověřovací list, jenž osvědčuje metrologické vlastnosti rychloměru, náleží právě k předmětnému rychloměru, soud uvádí následující. Žalobce mohl v rámci předcházejícího správního řízení využít svého práva dle § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, a v případě pochybností o metrologických vlastnostech rychloměru mohl požádat o přezkoušení dotčeného rychloměru. Žalobce tak neučinil a metrologické vlastnosti dotčeného rychloměru nezpochybnil. Navzdory skutečnosti, že ze spisového materiálu nelze usuzovat, že předmětný ověřovací list osvědčuje metrologické vlastnosti daného rychloměru, žalobce metrologické vlastnosti nezpochybnil. Soud se tudíž s touto námitkou žalobce rovněž neztotožnil. K možnosti přezkoušení měřidla srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 As 362/2017-30.
31. S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Soud proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jakém rozsahu
a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. listopadu 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)